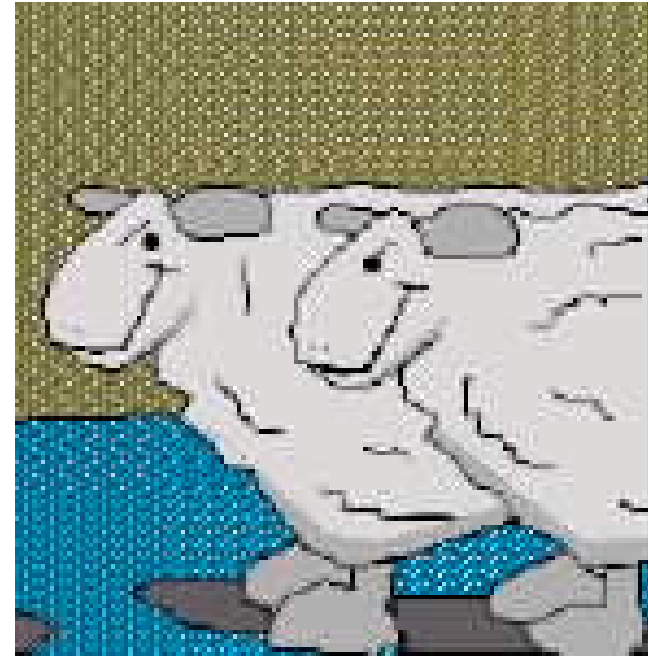
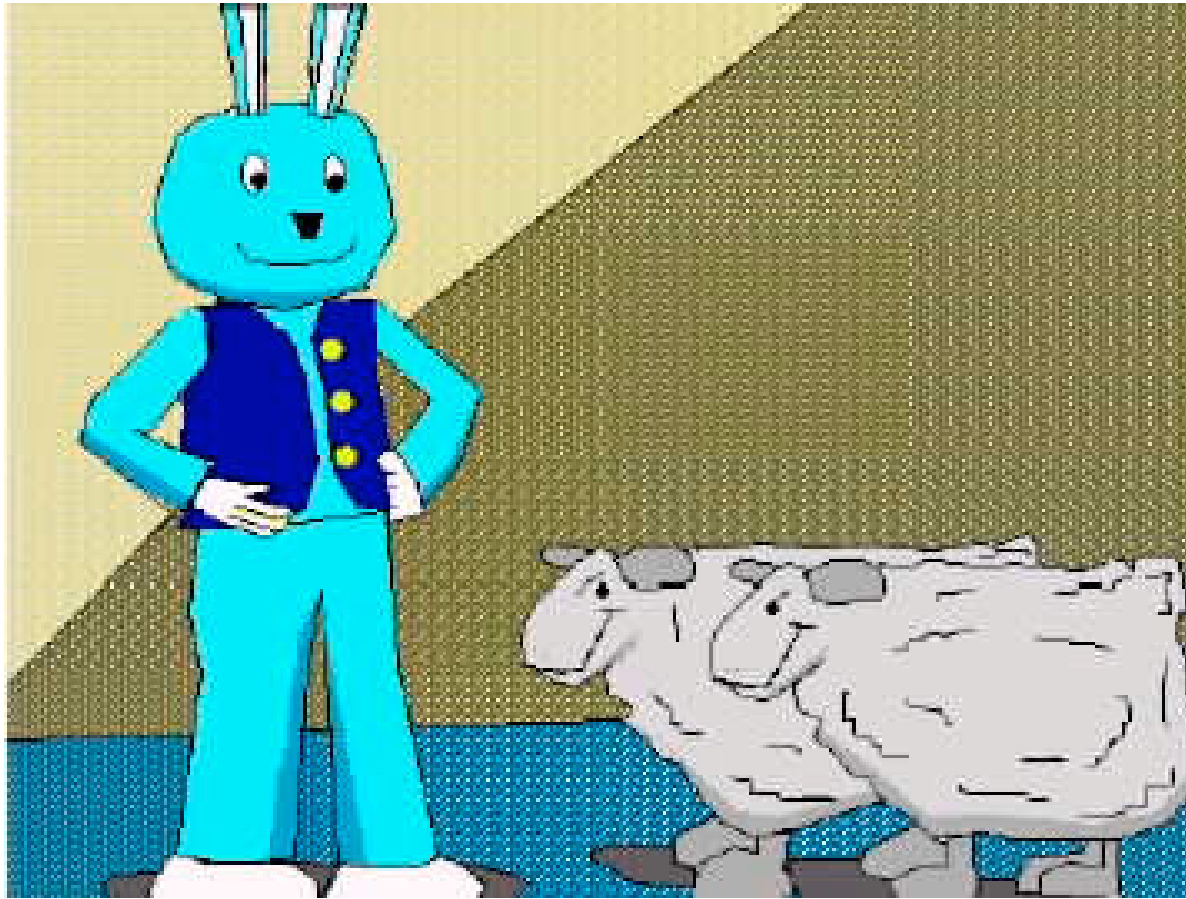

בוני והכבשים המוזרים

בוני ישב בבוקר על מיטתו והתחמם בשמש כשמוגסי, הכלב החום, התיישב לידו. "בוני" אמר מוגסי "האם תוכל לעזור לי?" בוני תמיד מוכן היה לעזור לחבריו הצעצועים ואמר "וודאי, מוגסי, איך אוכל לעזור לך?" "יש לי משימה מיוחדת בשבילך. לא כל אחד יכול לעשותה. צריך מישהו רגיש ונבון." "זה אני" קרא בוני "תמיד אמרו שאני רגיש ונבון. בוני הארנב הרגיש והנבון, כך קוראים לי כולם." מוגסי נד בראשו והמשיך "כן, אני יודע שאתה כזה, בוני. אבל המשימה הזו מחייבת דבר שאתה אולי לא כל כך טוב בו."

"מה למשל?" הפסיק אותו בוני "אני עושה את הכל מצוין."
"אבל לפעמים אתה מתרגש יתר על המידה" המשיך מוגסי.
"מי מתרגש מדי!!!" קרא בוני "בוודאי לא אני!!!"
"כרגע אתה עושה זאת" ציין מוגסי.
"עושה מה!!!" ענה בוני כשקולו עולה עם כל משפט.
"אתה מתרגש מדי על התרגשות יתר שלך" ענה מוגסי.
בוני הבין ונרגע. "יתכן שאתה צודק" אמר "לפעמים אני מתרגש אבל עכשיו אני מבטיח שזה לא יקרה יותר. לא במשימה הזו."
"טוב" אמר מוגסי "בוא ואראה לך מה צריך לעשות."
הם ניגשו לקצה המיטה ומוגסי הצביע על השולחן. שם, צד בצד, עמדו שתי חיות לבנות, בנות ארבע רגליים ואוזניים שהצביעו לצדדים.
"אתה יודע מי אלה?" שאל מוגסי.
בוני חשב רגע ואחר כך, עוד לא לגמרי בטוח, אמר

בוני נד בראשו והלך בכוון הכבשים.
"הי, קוראים לי בוני" אמר בוני בקול רך ביותר
כשעמד לפני הכבשים "ברוכים הבאים לביתכם
החדש."

הכבשים היו קטנים ומקורזלים. למרות שבוני היה
בין החיות הקטנות יותר שבחדר הצעצועים, גובהם

"כלבי פודל?"

"לא בוני, אלא לא כלבים בכלל, אלה כבשים."

"אהה" אמר בוני "שמעתי על כאלה."

"הילדים הביאו אותם לפני רגעים אחדים."

בוני הביט קרוב יותר על הכבשים. הם עמדו בלי
לזוז.

"דע לך, בוני" המשיך מוגסי "כבשים הם חיות
ביישניות. הם נבהלים בקלות. אנו צריכים מישהו

שיכול לנהוג בהם ברגישות ולהראות להם את
המקום החדש שלהם. תציג אותם בפני כל חיה
וחיה בנפרד. אם נעשה זאת בפני קהל צעצועים
כולו הם יתרגשו בוודאי מאוד."

"אני אעשה זאת" קרא בוני.

"ותהיה גם אחראי על הבטיחות שלהם" הוסיף
הכלב החום הגדול "תזהיר אותם בפני הכריש
ותשמור שלא יתקרבו אליו."

"זאת לא בעיה!"

"טוב, אז לך ותתחיל, בוני" גמר מוגסי "זו משימה
שלך. וזכור, כבשים הם ביישנים. תשתדל שדבר
לא יגרום להם להתרגש או להיבהל."

לא עלה מעל החגורה שלו.

"איך קוראים לכם?" שאל בוני.

הכבשים הביטו זה על זה ואחד ענה "לי קוראים

לבני, וזה אחי, לבני" אמר.

בוני קימט את מצחו "מה, לשניכם קוראים לבני?"

הכבשים נדו בראשם.

בוני גירד את פדחתו ופנה למוגסי כדי לספר לו את

העובדה המוזרה, אך מוגסי כבר הלך משם.

כשהביט אחרי מוגסי נדמה היה לא שהוא שמע

גיחוך קל, אבל כשפנה שוב לכבשים הם עמדו

והסתכלו עליו בשקט מוחלט.

"זה קצת מביך, אבל אני חושב שנסתדר איכשהו.

בואו, אני אמור להראות לכם את הבית ולהציג לכם

את הידידים החדשים" אמר בוני.

"המקום הראשון בו נבקר הוא הארון הזה." בוני

והכבשים עמדו לפני ארון גדול והסתכלו למעלה.

"כל הצעצועים הם על המדף השני כאן. ואתם

צריכים להשגיח כשאתם עולים, כי לפעמים הילדים

לא שמים את הצעצועים בצורה מסודרת, ואתם

עלולים להפיל משהו כבד.."

בוני הסתובב. להפתעתו הכבשים נעלמו. ואז שמע

רעש למעלה ופתאום פטיש פלסטיק נחת על

ראשו.

"אוך! מי עשה זאת?" קרא בוני.

מהמדף למעלה הופיעו שני פרצופים לבנים "אני

מצטער" אמר הכבש "אחי לבני הפיל זאת."

"לא, אחי לבני הפיל זאת!" אמר הכבש השני.

"מילא, רק תשתדלו להשגיח יותר, בסדר?" אמר

בוני "ואל תלכו לבדכם. אינכם מכירים את הבית

ואת החיות האחרות."

הכבשים נעלמו מהמדף, אבל לבוני נדמה היה

ששמע גיחוך קל כשהם ירדו למטה.

"טוב" המשיך בוני כשהכבשים היו כבר לידו "עכשיו

אראה לכם את יתר חדר השינה. הנה כאן."

הוא עשה כמה צעדים ושוב הרגיש שהוא לבד. הוא

הביט סביב וראה כי הכבשים נעלמו. עכשיו הוא

התרגז ממש.

"ברווום, חרווום" אמר בוני כאשר חיפש אחרי לבני

ואחיו לבני "הכבשים האלה עולים לי על העצבים."

פתאום הוא שמע רעש חזק. מתחת המיטה יצאה

ג'י.פ. לא הייתה לו שמשה קדמית ובוני יכול היה לראות את הנהג בבירור. זה היה הכבש השני! שתי המכוניות הקיפו את בוני במעגל והוא הסתובב כדי לעקוב אחריהם עד שקיבל סחרחורת ונפל על הארץ.

"בוני, בוני, תתעורר!" בוני פתח את עיניו וראה את מוגסי מביט עליו מלמעלה. הוא שכב על גבו באמצע חדר השינה. מוגסי עזר לו לקום. "אתה בסדר, בוני" שאל מוגסי "כנראה התעלפת." "כן, אני חושב שאני בסדר" בוני לא זכר מה קרה לפני שנפל והתעלף. מוגסי המשיך "מזל שהכבשים באו אלי וסיפרו לי שהתעלפת."

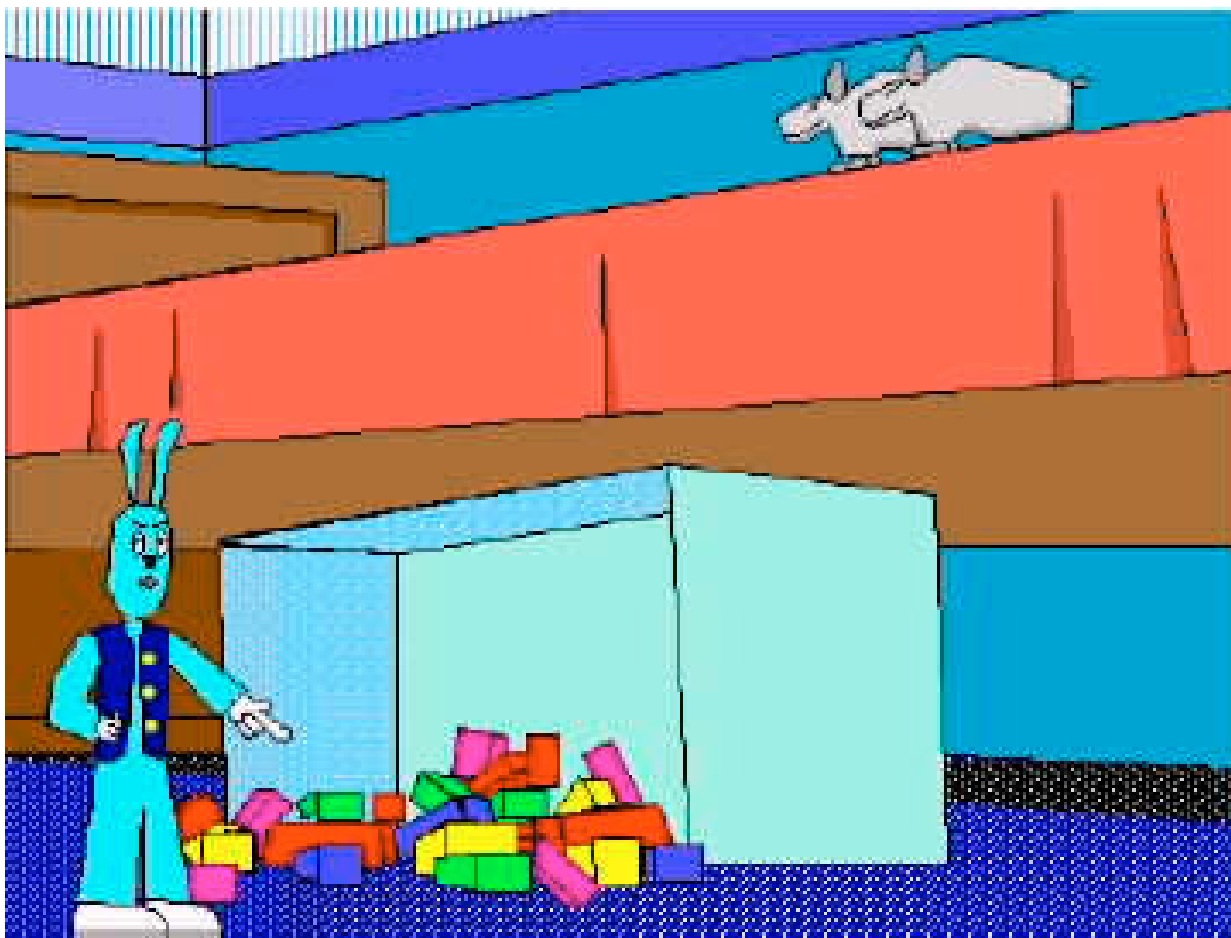
"הכבשים האלה!!!" זעק בוני כשנזכר במכוניות "הם האחראים לכך. הם רצו לדרוס אותי ואז הסתחררתי.."

בוני ראה שהכבשים עומדים ליד מוגסי. הם עמדו בשקט ולא אמרו מילה. "הם רצו לדרוס אתך? במה?" הכלב החום הביט

מכונית צעצוע עם סימון של עטלף על מכסה המנוע. בוני עוד הספיק לזוז כדי לא להידרס. "הי! שים לב!" קרא בוני. המכונית הסתובבה ובוני ראה את הנהג. זה היה אחד הכבשים! פתאום נשמע עוד רעש ומצד שני של המיטה יצא

לבני נעלמו שוב.
"איפה הם עכשיו" נאנח בוני. ואז נשמע רעש גדול
בחדר הסמוך. בוני רץ לשם וראה שארגז של
קוביות בנייה נשפך על הרצפה. על המיטה עמדו
לבני ולבני ובוני הבין כי הם דחפו את ארגז
הקוביות לרצפה.

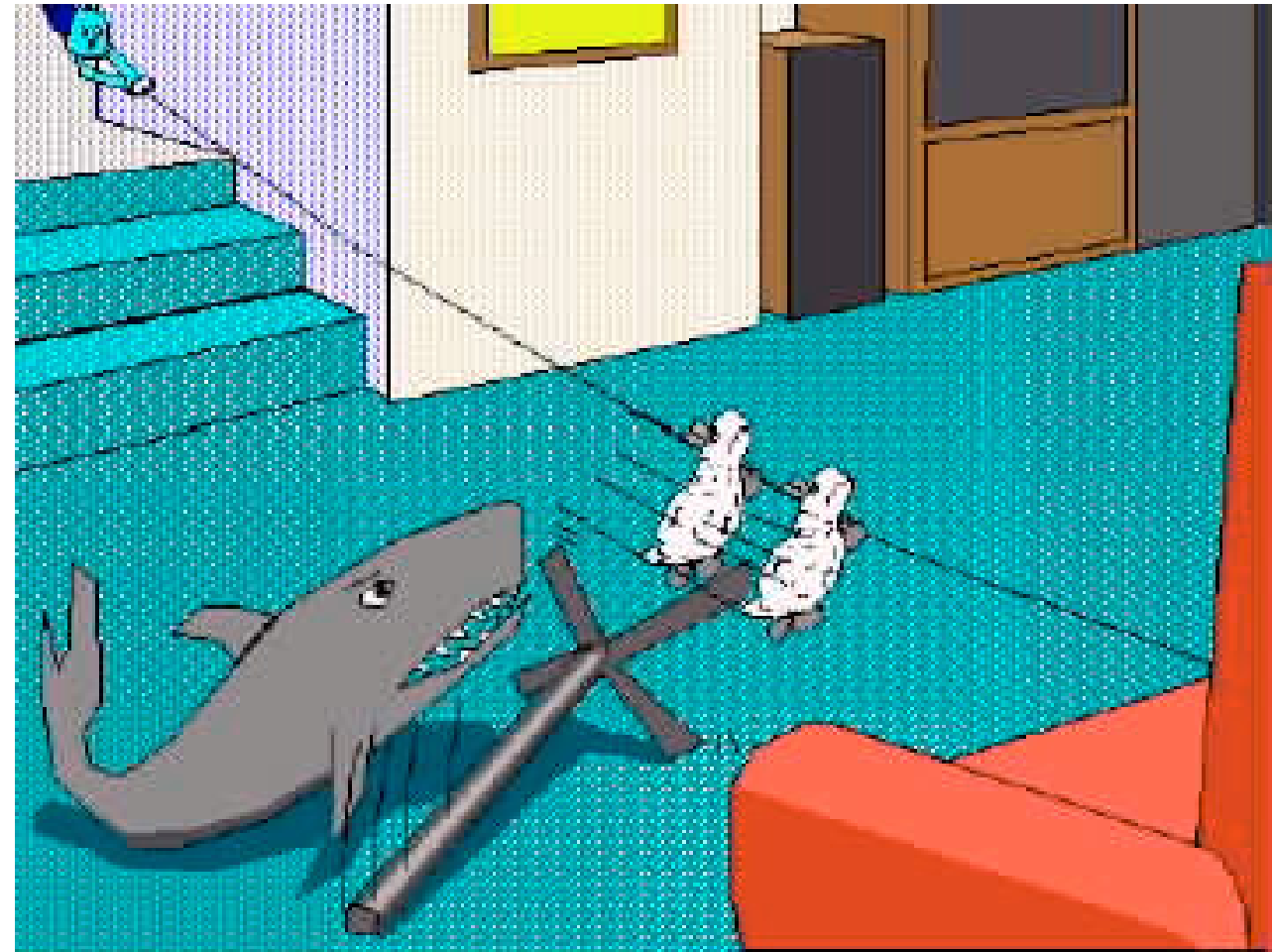
סביב על הרצפה הריקה "אין כאן שום דבר."
"אולי קיבל מכה בראש כאשר נפל" אמר לבני.
"זה יסביר את הזיה" הוסיף לבני השני.
"זו לא הייתה הזיה" אמר בוני וניער את שפמו "הם
רצו לדרוס אותי!"

מוגסי נענע בראשו "עזוב, בוני. הם רק כבשים."
"אבל הייתה להם מכונית וג'יפ ו..."
"טוב בוני" אמר מוגסי "אני רואה שזה לא ילך כך.
אשיג מישהו אחר שידאג לכבשים. אולי הדוב."
בוני ראה שאחד הכבשים דוחף במרפק את השני
ושניהם חייכו. בוני החליט שלא ייתן להם להפחיד
אותו ולהחליף אותו במשימה.
"זה בסדר, מוגסי. אני אדאג להם. לא צריך
להטריד את הדוב."

אחרי שמוגסי הלך בוני פנה אל הכבשים ואמר
"שמעו אתם שניכם. מוטב שתתחילו להתנהג יפה
ולהקשיב לי, אחרת עוד תסתבכו בצרות. בואו
עכשיו. אציג אתכם לשאר הצעצועים."

הוא התחיל ללכת הלאה אך לא שמע את צליל
פרסותיהם אחריו. כשהסתובב ראה שלבני ואחיו

"מה עשיתם!" קרא בוני "עכשיו תרדו ותסדרו זאת לפני שמישהו יאשים בכך את אחד הילדים."
"אנו לא חייבים לעשות מה שאתה אומר" הודיעה אחד הלבנים "אנו זוג כבשים מוזרים ופראים!!" הם רצו מהחדר והשאירו את בוני מסדר את הקוביות.
בוני היה עסוק באיסוף הקוביות כך שרק בקושי שמע את ה"בהה" מהקומה התחתונה. "אז מה

קורה אתם עכשיו" הוא גנח. הוא היה מתעלם מהקול הזה לו לא הקול האחר שנשמע מיד אחר כך, קול עמוק וברור שקרא "הגיע זמן הארוחה!" "אוי, לא!" קרא בוני "עוד לא הספקתי להזהיר אותם לפני הכריש!"
בוני רץ מהר למטה. מהמטבח יכול היה לראות את החדר הגדול. באמצע החדר עמד מוט בולט מעל הרצפה. היה זה חלק ממשחק כדור של הילדים. שני הכבשים היו תלויים בקצה המוט, מחזיקים ברגליהם הקדמיות. מסביב לחדר על הרצפה, גלש הכריש.
הכריש היה צעצוע גס רוח שאהב לנסות לאכול אחדות מחיות הצעצוע הקטנות. הוא כנראה ראה את לבני ולבני והלך אחריהם.
בוני ראה איך הכריש קופץ אל קצה המוט. הלסתות שלו כמעט ונגעו בזנבו של אחד הכבשים. אחר כך הוא התחיל לנענע את המוט וניסה להפוך אותו. בוני הבין שאין לו זמן רב כדי להציל את הכבשים. "הצילו" קראו הכבשים "שמישהו יציל אותנו!"
בוני ראה רובה צעצוע מונח בחדר השינה. הוא

"זה היה מפחיד" אמר אחד הכבשים "חשבת
שנגמור בבטנו של הכריש."
"לא, הוא לא היה אוכל אתכם ממש. שיניו עשויים
מבד. הוא רק משחק כך" אמר בוני.
"בכל אופן תודה שהצלת אותנו" אמרו שני הכבשים
ביחד.
בוני חיך. היו לו עכשיו עוד שני ידידים.

תפס אותו והביא אל מדרגות המטבח. אחר כך רץ
לארון ומצא חתיכת חבל. הוא קשר אליו אחד
מכדורי הרובה ואת הכלי עצמו כיוון דרך החדר
לכורסה בחדר הגדול. ואז בכוח עצום הארנב קפץ
לאוויר ונחת על הדק הרובה.
הכדור עף דרך החדר ונתקע היטב בין כריות
הכורסה. בוני משך את החבל כך שהוא עבר בדיוק
מעל קצה המוט עליו תלויים היו הכבשים.
"תפסו את החבל" קרא בוני "מהר!"
הכבשים תפסו את החבל בדיוק בזמן שהכריש
הצליח להפיל את המוט. ואז בוני נתן עוד קפיצה,
ועלה עם קצה החבל על המזנון במטבח. החבל
נתלה באלכסון והכבשים גלשו עליו עד שהגיעו
למקום בטוח על הכורסה.
הכריש על הרצפה חרק את שיניו באכזבה.
"אני מצטער, בוני" אמר לבני "הייתי צריך לשמוע
בקולך. באמת הקשינו עליך מדי."
"גם אני מצטער" הודה לבני השני.
"טוב, כל אחד יכול לטעות" אמר בוני שמח
שהכבשים הם כבר יותר לא מוזרים ופראים.